

УДК 338.436:62

ОСНОВНІ РИСИ ТА ОСОБЛИВОСТІ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ ТВАРИННИЦТВА

Крячко Р., магістр

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Сільське господарство практично всіх країн світу складається з двох великих взаємозалежних галузей: землеробства (рослинництва) і тваринництва, співвідношення між якими помітно змінюється під впливом науково-технічного розвитку (НТР) на користь тваринництва. Адже НТР у тваринництві призвела до впровадження не тільки механізації, але й автоматизації виробництва (птахофабрики, свиноферми) [1,2]. Так, у Швеції і Фінляндії на частку тваринництва зараз припадає 75...80% валової продукції сільського господарства. Виняток становлять середземноморські країни, у тому числі Італія, де дана галузь дає близько 40% сільськогосподарської продукції. Це обумовлено, перш за все тим, що там недостатньо сприятливі для тваринництва природні умови. Тваринництво переважає в країнах Близького і Середнього Сходу, а також в Аргентині й Уругваї. У цих країнах воно має, в основному, екстенсивний характер й переважає пасовищне скотарство.

Одна з особливостей сільського господарства – це велика розосередженість об'єктів виробництва, технологічних процесів і операцій на значних площах та відстанях [2,3]. Воно спричиняє великі витрати на мобільні операції та межопераційні переміщення машин, об'єктів і продуктів виробництва та самих виконавців.

Стосовно кормовиробництва, тваринництву притаманні типові риси сільського господарства із сезонним характером робіт. Проте аналіз організаційно-технологічних особливостей, економічної структури галузей сільського господарства свідчить, що тваринництво значно ближче до промисловості за багатьма ознаками [4,5].

Поряд з тим тваринницькі ферми та комплекси мають і суттєві відмінності від промислових підприємств. Порівняно за промисловими об'єктами, які являють собою замкнуті динамічні системи «людина - машина» з обмеженим зворотнім зв'язком, тваринницькі підприємства – це біотехнічні системи «людина – машина - тварина» за незалежними активнопдіючими біологічними елементами [2]. Ведучою ланкою в цій системі є людина. Алгоритм керування нею складний і в значній мірі на сьогодні носить ймовірнісний характер. Для того, щоб уникнути ймовірнісного характеру взаємодії між ланками системи, необхідно мати максимум інформації про її стан і параметри, функціональні зв'язки і на цій основі керувати станом і втручанням у взаємодії між елементами системи і в роботі обладнання [2].

Тому на даному етапі розвитку продуктивних сил і соціальних відносин неабияке значення має рівень механізації і автоматизації технологічних процесів у тваринництві.

Список використаних джерел

1. Болтянський Б.В. Енерго- та ресурсозбереження в тваринництві: підручник/ Б.В. Болтянський та інш. К.: Видавничий дім «Кондор», 2020. 410 с.
2. Скляр Р. В. Машини, обладнання та їх використання в тваринництві: підручник для здобувачів ступеня ВО закладів вищої освіти. К.: Видавничий дім «Кондор», 2019. 608 с.
3. Комар А.С. Визначення заходів з підвищення енергоефективності сільськогосподарського виробництва. Міжн. ел. наук.-пр. журнал WayScience. Дніпро, 2020. Т.1. С. 118–121.
4. Скляр Р. В., Скляр О. Г. Методологія оптимізації ресурсовикористання у тваринництві. Праці ТДАТУ. Мелітополь, 2011. Вип. 11. Т. 5. С. 245–251.
5. Скляр О.Г. Основи проектування тваринницьких підприємств: підручник. К.: Видавничий дім «Кондор», 2018. 380 с.

Науковий керівник: Скляр Р.В., к.т.н., доц.